

متن پرسش

سلام استاد عزیز حدیثی داریم در مورد مخفی بودن شرک در امت اسلام که از مورچه ی سیاه (یا صدای پای آن) روی سنگ سیاه در ته چاه در شب تاریک مخفی تر است. من به این حدیث باور دارم لذا زمانی برای مبارزه با این نوع شرک کارهایی می کردم مثلا گاهی برای وضو گرفتن در هوای سرد از آب گرم استفاده نمی کردم مبادا نفسم خوشش بیاید یا برعکس آن برای هوای گرم از آب سرد کمتر استفاده می کردم خوب این کارها هم بر آدم از لحاظ بدنی فشار می آورد و هم دغدغه ی ذهنی ایجاد می کند تا جایی که در نماز جماعت مدام باید خود را مورد اتهام قرار دهم که تو داری ریامی کنی. بعد از چندی دیدم که نه رشدی حاصل شد و نه از عبادات حالی حاصل و یک حالت دل زدگی ایجاد می شود از طرفی آدم می بیند یک دفعه که اخلاص حاصل نمی شود و از طرف دیگر با حدیثی مواجه می شود که می گوید خداوند کاری را که ذره ای شرک در آن است قبول نمی کند بااین وصف راه حل چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: شرک آن است که برای غیر خدا در عالم نقش قائل باشید و شرک خفی هم به همین معنا است منتها به صورتی ظریفتر. و این ربطی به کارهایی که می فرمایید ندارد، آنچه شما انجام می دادید را می توان در زمره ی مجاهده ی نفس قرار داد تا پیرو خواهش نفس اماره نباشید که راه کار خود را دارد و ریا عبارت است از آن که یک عمل دینی را به جای آن که برای خدا انجام دهید برای جلب نظر مردم انجام دهید که هیچ کدام از کارهایی که می فرمایید ربطی به ریا ندارد. موفق باشید